

[Aksel Larsen.]

mærket kunde vente til efter 1. April. Vi har omtrent hver Dag faaet forelagt Lovforslag — og det har taget Tingets Tid at høre paa Forelæggelsestalerne —, som man udmærket kunde have ventet med at forelægge, til vi fik bedre Tid, end vi har i disse Dage. Men det maa jo være Regeringens Vilje, at det skal gaa saaledes, og saa kan vi andre kun konstatere det og beklage, at der af den Grund bliver saa meget ringere Tid til og Mulighed for virkelig omhyggeligt at behandle den Sag, vi her beskæftiger os med.

Jeg behøver naturligvis ikke at sige, at jeg vil foretrække Gennemførelse af det Forslag, vi har stillet, fremfor det Forslag, Ministeren har stillet, at jeg vil foretrække, at Loven, som foreslaaet af Socialdemokratiet, faar Gyldighed et helt Aar frem i Tiden fremfor kun et Kvartal. Men jeg vil i hvert Fald gøre den højtærede Minister og forskellige af de ærede Ordførere opmærksom paa, at jeg synes, det er ganske urimeligt, jeg fristes til at sige taabeligt, at man paa dette Omraade vil lovgive for kun 3 Maaneder frem i Tiden. Regeringen burde dog snart have opdaget, at det gaar ikke. Gang paa Gang har vi i det forløbne halve Aar været i den Situation, at man i Forventning om, at man inden en bestemt Dato havde faaet Forslag til Revision af Lovgivningen færdig, undlod rettidig at komme med Forslag om Forlængelse af bestaaende Lovgivning, og saa maatte man i sidste Øjeblik jage saadanne Forslag igennem.

Den højtærede Arbejds- og Socialminister siger, at eftersom han har planlagt at komme med et Forslag om en Revision af Alders- og Invalididentlovgivningen — det har han jo nu planlagt i 5 Maaneder —, vil det være urimeligt at forlænge Rabatkortordningen for mere end et Kvartal. Hvis jeg ikke husker meget fejl, sagde han netop for et Par Dage siden til „Politiken“, at fordi han forberedte denne Ændring i Sociallovgivningen, behøvede man overhovedet ingen Rabatkortordning. Han er altsaa af den ene eller den anden Grund kommet til den Opfattelse, at det Standpunkt er uholdbart.

Men nu siger han: Vi behøver kun at forlænge Rabatkortordningen for et Kvartal, for nu kommer vi snart med Forslag til en Ændring af Folkeforsikringsloven.

Lad os se det Forslag først. Det er ikke færdigt endnu, det er ikke forelagt for Folketinget, og naar det bliver forelagt for Folketinget, er der saa nogen, inklusive den højtærede Socialminister, der tror, at det kan færdigbehandles inden for den Frist af 3

Maaneder, som her er sat? Jeg tror det ikke. Jeg ved, at vi har en Række meget vigtige Love og Foranstaltninger, der skal gennemrøres ogsaa efter 1. April, og der ymtes nu om, at vi ogsaa skal have Bengangsskatten og lignende Love. Tror man virkelig, at der bliver saa megen Arbejdstid og Arbejdsro for Rigsdagen, at den kan tilendebringe det uhyre krævende Arbejde, det er at revidere Folkeforsikringsloven, inden for en Frist af 3 Maaneder og endda tilendebringe det saa betids, at man kan naa at faa Loven til at træde i Kraft? Jeg tror det, som sagt, ikke. Samtidig er det en Veksel, hvis Indhold vi ikke kender. Vi aner ikke, hvad der kommer til at staa i det Forslag, den højtærede Minister bebuder. Vi ved heller ikke, hvorledes dette Forslag kommer til at se ud, naar det har gaaet sin Gang gennem Folketinget og er vandret over til Landstinget.

Før alt dette er klart, kan man ikke stole paa, at det er overflødig med Rabatkort til de gamle og Invaliderne, bortset fra, at det dermed ikke er bevist, at der ikke er andre Befolkningsgrupper, der nok kunde trænge til denne Haandsrækning. Disse Befolkningsgrupper ser den højtærede Arbejds- og Socialminister fuldkommen bort fra. Jeg maa maaske have Lov til at erindre om, at i Samlingsregeringens Program, udtrykt ved Statsministerens Trontale af 9. Maj 1945, blev det stillet i Udsigt, at Reallønnen fra 1939 skulde genoprettes. Man har ogsaa gennem Lønningskommissionens Arbejde forberedt en Del af denne Genoprettelse, forberedt at give nogen lønmæssig Retfærdighed for Tjenestemændene. Jeg skal ikke udtale mig om, hvorvidt det bliver Tilfældet for Tjenestemændenes Vedkommende, men Reallønnen er i hvert Fald ikke fuldt ud genoprettet for det, man kalder de private Erhverv. Man skal aldeles ikke gaa rundt og tro, at Arbejderne i dette Land har det saa straalende økonomisk, at det ikke kan være nødvendigt at yde dem en Haandsrækning i en vanskelig Tid og under Arbejdsløshed, og Arbejdsløshedslovgivningen er heller ikke saa straalende, som man fra visse Sider synes at mene. Selv om altsaa den højtærede Minister havde Ret i, at der inden for en nærmere eller fjernere Fremtid ikke bliver Brug for Rabatkortene til de gamle og Invaliderne — lad os nu først se, om disse Forventninger gaar i Opfyldelse —, saa er det ikke dermed bevist, at der ikke er Brug for dem paa andre Felter. Under alle Omstændigheder er der slet ingenting, der taler for at nøjes med et Kvartal.

Jeg henstiller til den højtærede Minister og til de forskellige Partier og deres